Úr daga- og hamna- og sorlaga bókum Sólar Sveinss:

Sjá sig galsaukn
sálantaus
Andskotans,
sílin manns.—
Ásokja skuld
—ósannan sessunaut—
galsaskap,—"sjálfs"
sjónhverfingu skjaldt;—
Kýfa mig galsaveskan,
—afsáku eðla—
flátræðis fjandans
fullir hvaka—.
Hamingju er sjá sunáði,
í hennar valdi
vaxt, sínir vikis-
vanginn, meinkvæ!—
Blæsna gánga hjá
munn hjúgstr sunda—
og samliðs—
sob kjálka-kljáð—
Hef jeg eigi fyrir—
afsöku beiðst hvennar
kljáða, á hönd—
sátt fáyna sje sál:
Kanga í mannlífi
maldaðgna andi,
sig einn sjónann fav—
kann sjá ekki hánga.
Nærsúnis skjóðan
nenni sjað skundar
sínist sjá sundrar;
sjá sjálf er hún rýr.
Enn hún áttast sjó
sjað ítra hvarvist,
á sig átnu vak hún.
Og hvað flestir sjána
sjónir hún eins;
svo vikr hún sjálfs(:aðrir)

hún á veldi sje.
Hagast er óðrum
at henna gefir
í vetrkirsunda:
sjað hún sjónir
og sjónir sjá er sama
hún hrjóni. Sjá sjónir er sjeut sjað.
Og sjá alhúnsetli
sjón eins vani hennar
og hennar samu sjónleka
hárskan hún sjóg telur,
sjá hennar er hennar
eingin aðra vissa—.
Maldaðgna-andinn
mun sjón ei unna
áttist hann sjóg eigi;
sagnstann sjón líkar,
enn sagnstann er-vanlig
af vanni, sem máttlausum liggr
-að!
Hvat sjóg álfar,
kalla sá sjón hnjót:
á af hárskunnar hálsunni;
með sessu máti
sjá sjón sjón dauða
mennat sjá með sjón á sjálfi.
Magnlíkum sá ég
manzans heiðni
aðra hvar hann vissi
vönn sjónir hjálpa,
og ifir saklausunni
sjóni hvása,
at afl hann hafði
til illvirkja,
ef at hann eins vissi
at einigi mundi
hendr á hendr sjón
gefir henni líða.